

ת"פ 23274/01/18 - מדינת ישראל נגד מ ס

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 23274-01-18 מדינת ישראל נ' ס
לפני כבוד השופט שאול אבינור

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שרון אדרי

המאשימה

נגד

מ ס

ע"י ב"כ עו"ד יוסי פרידמן

הנאשם

הכרעת דין

א. רקע כללי וגדר המחלוקת בין הצדדים:

1. הנאשם וגב' ה מ (להלן - המתלוננת) היו בעבר בני זוג ונולדו להם שתי בנות (להלן - הילדות). ביום שישי 29.12.17, בשעות אחר הצהריים, נפגשו הנאשם, המתלוננת והילדות בתל-אביב, בשד' שלמה (סלמה) פינת שד' הר-ציון שבתל-אביב, ומשם התקדמו רגלית לכיוון שד' חכמי ישראל ושכונת שפירא.
2. על-פי האמור בעובדות כתב האישום, בשלב מסוים ביקשה המתלוננת לעזוב את המקום והוציאה את הטלפון הנייד שלה. בתגובה חטף הנאשם את הטלפון, זרק אותו ארצה וגרם לשבירת מסך הטלפון. בהמשך תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהיכה בה באגרופיו, בראשה ובפניה, ובבעיטות לגופה (לאחר שנפלה). כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלוננת המטומות בפניה, על מצחה ומתחת לעינה.
3. הנאשם הואשם אפוא, בכתב האישום, בעבירות של **תקיפה בנסיבות מחמירות** (תקיפה הגורמת חבלה ממשית - בן זוג), לפי הוראות סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), **והיזק לרכוש במזיד**, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.
4. עוד יש לציין, כי לאחר האירוע נמלט הנאשם מהמקום. הנאשם נעצר רק מספר ימים לאחר מכן, ביום 3.1.18, בדירה ברח' ... בחיפה.
4. בדיון המקדמי כפר הנאשם, באמצעות בא-כוחו, בעובדות כתב האישום. הנאשם הודה בעצם התקיימות המפגש במקום ובזמן המתוארים בכתב האישום, אך הכחיש כי תקף את המתלוננת. ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי במהלך המפגש דרשה המתלוננת כסף מהנאשם וכן שייקח עמו את הילדות לסוף

השבוע, אך הנאשם סירב והסביר לה שהוא מתגורר בחיפה עם שותפים ואין לו מקום. בין השניים התפתח ויכוח וכאשר המתלוננת קמה ללכת היא נפלה, תוך שהחזיקה בידה בטלפון הנייד. עוד טען ב"כ הנאשם, כי המתלוננת "**אולי היתה שתויה קצת**" (בפרוטוקול, עמ' 1 שורה 16 ואילך).

ב. עיקר פרשת התביעה:

5. נוכח גדר המחלוקת העידו לפניי, מטעם המאשימה, המתלוננת וחברתה גב' ירוסלם טסגאי (להלן - ירוס). כמו כן הוגשו מספר מוצגים: שלוש תמונות של המתלוננת, שצולמו לאחר האירוע (ת/א-ג); תעודה רפואית (ת/2); שלוש ההודעות שנגבו מהנאשם (ת/3 עד ת/5); דו"ח העימות שנערך בין הנאשם לבין המתלוננת (ת/6); וכן דו"ח פעולה ומזכרים (ת/7 עד ת/9).
6. מהתמונות ומהתעודה רפואית, שנערכה יום לאחר האירוע (30.12.17), עולה כי למתלוננת, ילידת שנת 1994, נגרמו המטומות בצד השמאלי של מצחה וכן מתחת לעינה הימנית. בתעודה הרפואית צוין, בסיכום הדברים: "**יום טרם קבלתה תקיפה. חבלת פנים ללא חבלת חזה או בטן. מתלוננת על כאבים סביב עין ימין...**" (ר' ת/2, עמ' 2).

(1) עיקר עדות המתלוננת:

7. המתלוננת תיארה את מערכת היחסים שהתקיימה בינה לבין הנאשם כמערכת יחסים זוגית שהתנהלה לסירוגין, במשך כשלוש שנים, שבהן היו "**הפסקות, פרידות וחזרות**" (בפרוטוקול, עמ' 3 שורה 18 ואילך). עובר לאירוע לא גרו השניים יחדיו ובאותו יום שישי התקשרה המתלוננת לנאשם כדי שייקח את הילדות לסוף השבוע, לדבריה משום שהילדה הגדולה ביקשה לראות את אביה (באותה עת היתה הילדה הגדולה בת קצת למעלה משנתיים והקטנה כבת עשרה חודשים).
8. את השתלשלות העניינים במהלך המפגש תיארה המתלוננת כלהלן:
הוא רצה לדב[ר] איתי וקילל אותי לאורך כל הדרך, אמרתי לו שיקח את הילדים ואני אלך, וברגע שהוא יהיה איתם שיתקשר אלי, הוא כל הזמן חזר על עצמו, בואי נשב נדבר והוא אמר לי בואי נתקדם לאיזה מקום שהוא היה מקום לפי מה שראיתי מקום חשון ומפחיד ובלי אנשים, אמרתי לו שנעמוד במקום ואני לא רוצה ללכת לשם ואז הוצאתי את הטלפון שלי, הוא לקח לי את הטלפון, שבר אותו והתחיל להרביץ לי. הוא פשוט חטף לי מהיד זרק אותו על הרצפה. ואז הוא התחיל כבר להכות אותי, להרביץ לי, אגרופים עם הידיים בפנים. זה התחיל ככה ואז ראיתי שאין מישהו שעוזר לי והגדולה שלי התחילה לבכות ולצעוק וזה היה גם על הכביש והתחילה להגיד לו להפסיק ואז רצתי היתה מכולת, רצתי לכוון שם כי חשבתי שאנשים בטח לא שמו לב, ובאותו זמן היו לי צמות, הו[א] תפס לי בשיער, ונפלתי על הרצפה, הוא המשיך להכות אותי בבעיטות וקילל אותי ואז באו שלושה אנשים, שמעתי רק איזה אחד צועק והוא נבהל מהצעקה של הבן אדם הזה וברח (בפרוטוקול, עמ' 4 שורה 2 ואילך)^[1].

9. המתלוננת סיפרה כי לאחר התקיפה היא אספה את חפציה, שהתפזרו, והבחינה שהגיע למקום אדם, אותו היא מכירה, ששמו אשרף. אשרף נתן למתלוננת טלפון והיא התקשרה באמצעותו לחברתה ירוס, כדי שתגיע לקחת את הילדות בזמן שהיא תיגש לתחנת המשטרה להגיש תלונה, וכך אמנם היה

(בפרוטוקול, עמ' 4 שורה 14 ואילך).

10. בתשובה לשאלה מדוע תקף אותה הנאשם השיבה המתלוננת: **"אני לא רציתי פשוט לדבר איתו מעבר לקטע של הילדים, זה כנראה הכעיס אותי... זה שחברות שלי עזרו לי, שעזבת אותי, שגברים עזרו לי עם הילדות שלי, זה דברים שכנראה עצבנו אותו"** (בפרוטוקול, עמ' 5 שורה 1 ואילך). לדבריה, לאחר האירוע התקשר אליה הנאשם **"והוא כל פעם אמר אני מצטער על מה שקרה ודברים כאלה"**. הנאשם אף יצר קשר עם שניים ממכריה של המתלוננת, מתקופה שבה שהתה בפנימייה - חברה בשם אנה ומדריך בשם דוד - וביקש שהם ינסו לגשר בין השניים (שם, שורה 5 ואילך). המתלוננת הכחישה את טענת הנאשם שלפיה היא הגיעה למפגש שתויה, נפלה ועקב כך נחבלה, והוסיפה: **"אם גם נפילתי למה הוא ברח ולא עזר לי, והשאר את הילדים כך"** (שם, שורה 20).
11. בחקירה הנגדית הבהירה המתלוננת כי המפגש עצמו התרחש כבר בשעות הערב (בפרוטוקול, עמ' 5 שורה 24). ב"כ הנאשם הטיח במתלוננת כי מההודעה שנגבתה מירוס עולה שהשיחה של המתלוננת אליה היתה בשעות אחר הצהרים המוקדמות, אך המתלוננת עמדה על דעתה כי דובר בשעות הערב. המתלוננת אישרה כי הנאשם ביקש להיפגש בצומת מרכזי (סלמה פינת הר ציון), אך הוסיפה שלבקשת הנאשם הם התקדמו לכיוון שכונת שפירא, כשהאזור בו התרחשה התקיפה היה מבודד יותר (שם, עמ' 6 שורה 27 ואילך; עמ' 9 שורה 7 ואילך).
12. המתלוננת אישרה כי היא זו שפנתה לנאשם בבקשה שייקח אליו את הילדות לסוף השבוע ואף אישרה שהתרגזה מסירובו, משום שלשיטתה מדובר בתירוצים ושקרים מתוך רצון לחמוק מאחריות (בפרוטוקול, עמ' 7 שורה 30 ואילך; עמ' 11 שורה 6 ואילך). ב"כ הנאשם הטיח במתלוננת כי הנאשם שבר את יד ימינו כשבוע לפני האירוע, והיא כאבה לו מאוד, ועל כן אין זה הגיוני שהכה אותה כטענתה. המתלוננת השיבה לכך: **"איך הגיוני שבן אדם עם שבר ביד לא ילך מיד לבי"ח מהכאבים שלו?"** (שם, עמ' 8 שורה 19) ובהמשך הוסיפה כי רק במהלך העימות - שנערך ביום 4.1.18, לאחר מעצרו של הנאשם - היא ראתה את הנאשם עם גבס (שם, עמ' 11 שורה 5).
13. ב"כ הנאשם חקר את המתלוננת בשאלה כיצד לא נמצאו חבלות על בטנה, נוכח גרסתה כי הנאשם בעט בה בעודה שרועה על הקרקע, והיא השיבה: **"כשנפילתי על הרצפה הייתי מכופפת (מדגימה תנוחה עוברית) אז כשהוא בעט בי, אם הייתי עם ידיים פתוחות, היו יכולות להיות חבלות, אבל הגנתי על עצמי והתכופפתי"** (בפרוטוקול, עמ' 9 שורה 25 ואילך). עוד ציינה המתלוננת כי הבעיטות נמשכו זמן קצר מאוד, וכדבריה **"שניות"**.
- באשר לאשרף סיפרה המתלוננת שהוא הגיע לקראת סוף האירוע, אך הוא לא רצה להעיד בשל פחדו ממשפחתו של הנאשם (שם, עמ' 10 שורה 24; עמ' 12 שורה 25). לדבריה, היו במקום גם שני אריתריאים והומלס - שהם אלה שהפרידו - אך היא אינה מכירה אותם.
14. ב"כ הנאשם הטיח במתלוננת את טענת הנאשם - שלפיה בשל כעסה עליו היא קמה ממקום מושבה, השליכה את הטלפון, החלה לרוץ ואז נפלה - והיא השיבה: **"איך זה הגיוני? מזה כל החבלות? נניח והוא טוען כך, למה הוא בורח?... זה ממש לא נכון. למה הוא בורח מהמטרה ולמה הוא לא עזר לי אם הוא טוען שנפילתי, והילדים..."** (בפרוטוקול, עמ' 12 שורה 6 ואילך).

(2) עיקר עדותה של ירוס:

15. ירוס סיפרה בעדותה על היכרותה הממושכת עם המתלוננת, עוד מהפנימייה, הגם שהוסיפה וציינה כי אין לה היכרות ממשית עם הנאשם (בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 31 ואילך). יאמר מיד כי ירוס לא היתה עדה לתקיפה עצמה ועל כן עדותה, בחלקה, היא עדות מכלי שני ("עדות שמועה") אודות דברים שמסרה לה המתלוננת, עדות לה התנגד הסניגור במועד (שם, עמ' 14 שורה 31). לפיכך אין ליתן משקל כלשהו לחלקי עדותה של ירוס המהווים עדות שמיעה, למעט אותן אמרות שהן בגדר אמרה של קרבן אלימות שנאמרה בסמוך לאחר מעשה האלימות.

16. ירוס סיפרה, בחקירתה הראשית, כי באותו יום שישי התקשרה אליה המתלוננת, אמרה לה שהיא הולכת למסור את הילדות לנאשם והשתיים סיכמו להיפגש אחר כך. לאחר מכן:

...נכנסתי להתקלח פתאום אני שומעת צלצול, לא עברו עשר דקות, ממספר אחר, אני שומעת את ה בוכה, לא הצלחתי להבין מה קרה לה, רק שמ[ע]תי אותה ואת הבנות בוכות. אני מכירה את הבן אדם שממנו היא התקשרה (אשרף - ש.א.), אפילו ניסיתי לגייס אותו שיעיד פה, אבל הוא לא מוכן בשום אופן כי הוא מפחד מהמשפחה של בן הזוג שלה...

בהתחלה לא הבנתי מה קורה, ניסיתי להתקשר אליה והטלפון שלה לא היה זמין, כי היה צעקות. התקשרתי [ל]מספר שהתקשרו אלי, הוא אמר שהם נמצאים ליד שפירא, אני מכירה את האזור, רצתי אליה מהר ומצאתי אותה חבולה בפנים, ושתי הבנות בוכות בהיסטריה והיא בעצמה בוכה, הלכנו לדירה אחרת של ידיד שלי, אני נזכרת בזה ויש לי צמרמורת. זה היה מחזה נוראי, כאילו לקוח מסרט, לא האמנתי שדבר כזה יכול לקרות בעולם, ראיתי אותה עם פנס בעין, היא חטפה ממנו פיצוצים. לקחתי אותה לדירה, לקח לי המון זמן להבין מה קרה, ולהרגיע את הבנות, אמרתי לה שאני אשמור על הבנות והיא תלך להגיש תלונה במשטרה, כי זה לא יכול להימשך כך (בפרוטוקול, עמ' 14 שורה 4 ואילך).

17. בחקירה הנגדית נשאלה ירוס שוב ושוב על כך שבהודעתה ציינה כי המתלוננת התקשרה אליה בשעה 14:30, נתון שממנו נובע לכאורה כי האירוע אירע בשעות אחר הצהריים ולא בשעות הערב כטענת המתלוננת. ואולם, ירוס עמדה על דעתה כי האירוע אכן אירע בשעות הערב, תוך שציינה כי למעשה דיברה עם המתלוננת לאורך כל היום וייתכן שהחוקר לא הבין את דבריה (בפרוטוקול, עמ' 15-16).

יש להעיר, בהקשר זה, כי עוד במהלך חקירת המשטרה העמידה ירוס את החוקרים על נקודה זו, ובמזכר חוקרת מיום 7.1.18 נרשם כלהלן: "בשיחה עם ירוסלם לעניין שעה שהקורבן חייגה אליה, תחילה מסרה כי זה היה אחר צהריים בערך... לאחר מכן חזרה אליו ותקנה את עצמה, מסרה כי כבר היה חושך... לא זוכרת את השעה במדויק" (ר' במזכר ת/8).

18. ירוס הוסיפה וציינה כי אף היא, כמו אשרף, מפחדת ממשפחתו של הנאשם. ב"כ הנאשם טען לפניה כי לנאשם כלל אין משפחה בארץ, למעט דוד אחד ובן דוד, ולכך השיבה ירוס: "זה לא שני אנשים, יש לו את החבר'ה שלו, אולי הם שיקרו... ואין ביניהם קשר דם, אני לא יודעת מי הם בדיוק, אבל יש לו את החבר'ה שלו שמגדירים את עצמם כמשפחה אחת, וכל פעם שאתה פוגע במישהו פגעת בכולם. יש להם דפוס עברייני..." (בפרוטוקול, עמ' 16 שורה 31 ואילך).

19. כפי שהוזכר בפתח הדברים, לאחר האירוע נמלט הנאשם מהזירה. הנאשם נעצר רק מספר ימים מכן, ביום 3.1.18 בשעה 01:00, בדירה בחיפה. על פי האמור בדו"ח הפעולה של השוטרי מבצע-המעצר, הנאשם הזדהה בפניו באופן כוזב, בשם "יוסף", בעוד "חבריו בדירה החלו לעשות פרובוקציה". במהלך החיפוש על גופו של הנאשם הבחין השוטר כי לנאשם נפיחות בכף יד ימין, אותה הסביר הנאשם כתולדה של נפילה במקלחת "לפני שבוע". הנאשם פונה אפוא לבית החולים איכילוב ורק לאחר מכן נלקח לחקירה (ר' הפרטים בדו"ח הפעולה ת/7).
20. הודעתו הראשונה של הנאשם נגבתה ביום 3.1.18 החל בשעה 03:15, לאחר שהתייעץ עם עו"ד (ההודעה הוגשה וסומנה ת/3). בתגובה לחשדות נגדו אמר הנאשם כלהלן:
- ביום שישני] בבוקר היא התקשרה [א] לי היא היתה בוכה, היתה מסטולה ואמרה בוא קח את הילדים, היתה] בוכה, אמרה אני ברחוב, ואני באתי, אמרה שאני יקח את הילדים, היא בכת] אמרתי לה אני בא] באתי לתל אביב בסביבות 12 בצהריים ופגשתי אותה בסביבות שעה 4 אחרי צהריים, ישבנו דיברנו אמרה קח את הילדים אני אמרתי אני לא יכול כי אין לי בית, לפני זה גם לקחתי אותם את הילדים שישני] שבת אולי שלוש] פעמים, פתאום היא התחילה לה]תעצבן, זרקה את הטלפון ואומרת לי אני הולכת, והיא הולכת במעבר חציה והיא פתאום נפלה (ת/3, שורה 16 ואילך).**
21. הנאשם הוסיף והלין על כך שהמתלוננת איימה עליו כי תגרום להשלכתו לכלא, תוך שהזכיר אירוע קודם שבגינו נעצר (ת/3, שורה 21). בהמשך דבריו גם טען הנאשם שהמתלוננת אמרה לו "מדינה הזו של הנשים" (שם, שורה 42) ואיימה עליו: "אם לא תיקח את הילדים אתה תיכנס לכלא" (שם, שורה 48 ואילך). על רקע זה הסביר הנאשם את העובדה שהוא עזב את זירת האירוע מיד, ואף את העובדה שלא התייצב לחקירה למרות ששוטרת התקשרה אליו. כשנשאל שוב מדוע לא התייצב במשטרה השיב הנאשם: "לא יודע, באותו רגע הלכתי לחיפה" (שם, שורה 50 ואילך).
22. לגופו של עניין חזר הנאשם והכחיש כי הוא תקף או הכה את המתלוננת ואף טען לעלילה. כשנשאל הנאשם מדוע שהמתלוננת תעליל עליו, הוא טען: "היא מסטולה, בבוקר בסביבות 8 בבוקר התקשרה אמרה שתמות וגם התקשרה אמרה תבוא תיקח את הילדים היא היתה מסטולה" (ת/3, שורה 30 ואילך). הנאשם גם הוסיף וטען שהמתלוננת התקשרה אליו יומיים קודם לחקירתו, דהיינו כבר לאחר קרות האירוע, "ומדברת איתי כאילו לא קרה כלום" (שם, שורה 53).
23. כשעומת הנאשם עם העובדה שעל פניה של המתלוננת נמצאו סימני חבלות הוא חזר וטען כי "פתאום היא נפלה" (ת/3, שורה 33 ושורה 92). לגבי השבר בידו סיפר הנאשם כי נפל במקלחת; וכדבריו: "אני לא חשבתי שזה שבור, עשיתי מים חמים, שהשוטרים שאלו אותי מה יש לך ביד אמרתי נפלתי לקחו אותי לבית החולים ופתאום אמרו שזה שבור" (שם, שורה 95 ואילך).
24. הודעה נוספת נגבתה מהנאשם למחרת היום (ביום 4.1.18) ובה נחקר בחשד לאיומים על ירוס. הנאשם הכחיש את החשדות ובשלב מסוים הוכנסה ירוס לחדר החקירות ונערך עימות בין השניים (ר' בהודעה ת/4). באותו היום (4.1.18) גם נערך עימות בין הנאשם לבין המתלוננת (דו"ח העימות הוגש וסומן ת/6), שבמהלכו עמד הנאשם על הכחשותיו חרף האשמות מצד המתלוננת, שאף פרצה בבכי. עם זאת, הנאשם אישר במהלך העימות כי התקשר למתלוננת מספר פעמים לאחר האירוע, וכשנשאל

מדוע לא מסר זאת בחקירותיו השיב שלא נשאל על כך ((ת/6, שורה 114 ואילך).

25. עוד יש לציין כי בהודעה ת/4 אישר הנאשם שיצר קשר עם המדריך-לשעבר של המתלוננת (דוד) ועם חברתה אנה, באומרו: **"התקשרתי למדריך של ה אני לא זוכר באיזה יום זה היה, מתי שהתקשרתי לה לשאול על הילדים, אמרתי למדריך אני לא יודע מה יש לה בראש אם זה כן או [ל]א, אמ[ר]תי לו בוא תכנס בינינו אני לא מבין למה היא התלוננה עליי, בגלל שאני לא בקשר עם ההורים שלה יש רק את המדריך שלה".** בהמשך הוסיף הנאשם: **"בגלל שדוד לא החזיר לי תשובה, חייגתי לבחורה בשם אנה... ביקשתי [מ]מנה שתבדוק מה יש לה. אמרתי לה שתבדוק[ק] למה היא מתלוננת כי ה לא עונה לי"** (ת/4, שורה 63 ואילך).

26. הודעה שלישית נגבתה מהנאשם ביום 9.1.18 (הוגשה וסומנה ת/5). בהודעה זו הטיחה החוקרת בנאשם כי היא שוחחה טלפונית עם אנה, שסיפרה לה כי הנאשם התקשר אליה על מנת שתשלים בינו לבין המתלוננת תוך שציין שהוא מבין שעשה טעות ומצטער ומבקש סליחה על כך (לתוכן השיחה ר' במזכר ת/9). הגם שהנאשם אישר כאמור כי התקשר לאנה, הוא הכחיש שהשיחה התייחסה לאירוע מושא כתב האישום. כשהחוקרת אמרה לנאשם כי היא הבינה שהשיחה האמורה דווקא כן היתה בעקבות האירוע דנא, הוסיף הנאשם ואמר:

היה זמנים שאני הייתי שותה בנהריה רבים מדברים יעני אני זה רבים בדיבורים אז אנה אמרה לי שבתקופה זו הייתי לא בסדר ואני אמרתי נכון את צודקת...

אחרי שדיברתי עם אנה זה היה יומיים לפני שעצרו אותי, אולי יום לפני שעצרו אותי, שדיברתי בשיחה ראשונה עם אנה היא אמרה לי בסדר, ואז אנה התקשרה לה ואחרי זה חזרה אליי אמרה לי שה סיפרה לה כי רבנו ביום שישי, ואני אמרתי לאנה שלא קרה שום דבר אני לא הרבצתי ואז אנה אמרה לי בסדר וניתקנו את השיחה ומאז לא דיברה איתי (ת/5, שורה 18 ואילך).

ג. עיקר פרשת ההגנה:

27. מטעם ההגנה העיד לפני הנאשם. הנאשם סיפר בחקירתו הראשית כי הוא מתגורר בארץ מזה כשמונה שנים. לדבריו, בחודשים הראשונים הוא אמנם שהה בתל-אביב, אך מאז הוא מתגורר בצפון הארץ - בנהריה ובחיפה - ורק מדי פעם מגיע לתל-אביב (בפרוטוקול, עמ' 19 שורה 18 ואילך). הנאשם גם טען כי אינו מכיר אנשים רבים בתל-אביב והכחיש שיש לו משפחה כלשהי בארץ, למעט דוד ובן דוד (שם, עמ' 20 שורה 22).

28. את השתלשלות העניינים ביום האירוע תיאר הנאשם כלהלן:

לפני המקרה ביום, התקשרה אליי ואמרה שהיא רוצה כסף. אמרתי לה אוקיי, בשישי בבוקר התקשרה אליי ואמרה שתמות אני לא רוצה אותך וגם לא רוצה את הילדים שלך. התקשרה אליי ביום שישי אמרה לי שתמות, אמרה לי... הילדים תבוא לקחת אותן. הגעתי לשם בסביבות שעה 12:00 בצהריים, הגעתי לת"א, התקשרתי אליה והיא לא ענתה, בסביבות השעה 16:00 נפגשנו, היא היתה שתויה. נפגשנו בסביבות השעה 16:00 ליד הכיכר, אמרה לי לקחת את הילדים, אמרתי לה אני לא יכול כי אין לי משכן בת"א. אחרי זה היא כעסה עליי, המשיכה

בעצבים שלה, ה אמרה לי תקשיב מ הארץ הזו היא ארץ של נשים ואני מסוגלת לעצור אותך.
לקחה את הטלפון שלה ושברה אותו, איפה שישבנו ונפגשנו יש חצר, אחרי כמה] דקות היא
נפלה ואמרה לי שאני אעצור אותך, ואני פחדתי וברחתי (בפרוטוקול, עמ' 20 שורה 3 ואילך).

39. הנאשם טען כי הוא מעולם לא נעצר ולא היה בכלא, אך מיד תיקן את עצמו וציין כי ברח ממקום
האירוע משום שבעבר נעצר לשמונה ימים בשל תלונת שווא של המתלוננת (בפרוטוקול, עמ' 20 שורה
11 ואילך). באשר לפגיעה בידו סיפר הנאשם: "היתה לי תאונה לפני שלושה ימים, נפלתי
בשירותים, ניסיתי להשתמש במים חמים לכאבים, חשבתי שזה לא שבר, אבל כשעצרו אותי
שאלו אותי מה יש לך ביד ואמרתי שהייתי סובל מכאבים. לקחו אותי לבית חולים ושם אמרו לי
שאני סובל משבר ביד" (שם, שורה 28 ואילך).

30. בחקירתו הנגדית ציין הנאשם כי בשל הפגיעה ביד הוא לא יכול היה לעבוד, ובעקבות הטיפול
בבית החולים ידו גובסה מכף היד ועד המרפק (בפרוטוקול, עמ' 22 שורה 16). על רקע זה נשאל
הנאשם על-ידי ב"כ המאשימה מדוע הוא לא אמר למתלוננת - כאשר סירב לקחת את הילדות - שאינו
יכול לטפל בהן בשל הפגיעה בידו. לכך לא נתן הנאשם הסבר של ממש, כלהלן:

ת. לא חשבתי שיש לי שבר, רק הרגשתי כאבים.

ש. אבל לא יכולת להחזיק בילדה ולהאכיל אותה?

ת. היא התקשרה אליי ואמרה לי לקחת את הילדים (בפרוטוקול, עמ' 22 שורה 21
ואילך).

31. הנאשם נחקר על פרטי האירוע וחזר וטען שהמתלוננת פשוט נפלה או החליקה. לדבריו, "תוך
כדי שהיא מדברת איתי היא החליקה ואמרה שאני אכניס אותך לכלא... איפה שיש את המדרכה
יש 5 ס"מ, היא פגעה באזור מסוים במדרכה ונפלה" (בפרוטוקול, עמ' 23 שורה 30 ואילך).
כשנתבקש הנאשם להסביר כיצד מנפילה זו נפגעה המתלוננת בשני מקומות שונים בפניה, הוא ענה:
"בדרך כלל היא סובלת מאקנה" (עמ' 24 שורה 32).

32. הנאשם אישר כי אמנם דיבר עם דוד ועם אנה על מנת שיתווכו בינו לבין המתלוננת, אך טען כי
השיחה עם דוד היתה בקשר לאירוע קודם (בפרוטוקול, עמ' 26 שורה 6). הנאשם אישר כי אנה אמרה
לו ששמעה מהמתלוננת שהוא הכה אותה, אך שב והכחיש כי כך עשה (שם, עמ' 27 שורה 19). באשר
לשיחותיו עם המתלוננת לאחר האירוע טען הנאשם כי הוא פשוט ביקש להתפייס עמה ולפיכך ביקש
ממנה סליחה, אך לא בשל כך שתקף אותה (שם, שורה 30 ואילך).

ד. דיון והכרעה:

33. לאחר ששמעתי את עדויות העדים שהעידו לפניי - המתלוננת וירוס מטעם המאשימה, והנאשם
מטעם ההגנה - והתרשמתי מעדויות אלה, ולאחר שעיינתי ביתר הראיות שהוגשו לפניי ושמעתי את
סיכומי ב"כ הצדדים, אני מעדיף את גרסת המתלוננת על-פני גרסת הנאשם. לא מדובר בהכרעה
המתבססת על ההתרשמות מהעדויות גרידא, אלא בהכרעה המתבססת גם על ראיות נוספות ומכלול
נסיבות העניין.

34. המתלוננת העידה בבית המשפט באופן אותנטי ומהימן. היא תיארה את השתלשלות העניינים ביום האירוע באופן עקבי וסדור, והתיאור שמסרה הוא בעל היגיון פנימי. המתלוננת אישרה, בהגינותה, כי השיחה בינה לבין הנאשם התדרדרה לוויכוח על רקע סירובו של הנאשם לקחת את הילדות - וכעסה של המתלוננת עקב כך - אך עמדה איתן על גרסתה באשר לפרטי האירוע והאלימות שהפעיל כלפיה הנאשם.

35. תימוכין משמעותיים לגרסת המתלוננת קיימים בגרסתה של ירוס, אשר מעבר לדברים ששמעה מהמתלוננת בטלפון מיד לאחר האירוע, גם הגיעה לזירת ההתרחשויות זמן קצר אחר כך והתרשמה במו-עיניה, באופן ישיר ואותנטי, ממצבה הנפשי הקשה של המתלוננת ומהחבלות שנגרמו לה. בהקשר זה גרסת המתלוננת גם נתמכת בתעודה הרפואית ת/2 ובתמונה ת/1ב, בה נראה שטף דם מתחת לעינה הימנית של המתלוננת.

36. להבדיל, גרסתו של הנאשם היא גרסה מאולצת - שאינה מתיישבת עם שורת ההיגיון ועם יתר הראיות ונסיבות העניין - מהטעמים הבאים:

ראשית, גרסת הנאשם שלפיה המתלוננת נפלה לפתע על המדרכה או על הכביש ועקב כך נחבלה, היא על פניה גרסה תמוהה. בנוסף, כמעט אין צריך לומר, בהקשר זה, כי הסבירות שנפילה ארצה תגרום לקורבן-הנפילה שטף דם מתחת לעין דווקא היא נמוכה ביותר.

שנית, הימלטותו של הנאשם מזירת האירוע מהווה התנהגות מפלילה מובהקת ולפיכך ראייה עצמאית לחובתו. הנאשם הסביר התנהגות זו בחששו ממעצר, וזאת לדבריו על רקע תלונת שווא קודמת של המתלוננת. ואולם, יש לזכור כי באירוע דנא היו מעורבות גם בנותיו של הנאשם. לכן, התנהגות הנאשם - שעזב את בנותיו והשאירן יחד עם אמן הפגועה, והכל בשעת ערב וברחוב צדדי - אינה התנהגות אבהית-טבעית ובשל כך אף בה יש אינדיקציה מסוימת לתחושת אשם.

שלישית, לנאשם לא היה כל הסבר לכך שלמרות שידע כי הוא דרוש לחקירה - משום ששוטרת התקשרה אליו וזימנה אותו לחקירה - הוא לא התייצב במשטרה עד למעצרו. יתר על כן, הנאשם אף ניסה לחמוק מהמעצר בכך שהזדהה בפני השוטר מבצע-המעצר בשם כוזב (ר' בפסקה 19 דלעיל).

ורביעית, כשעומת הנאשם עם גרסתה של אנה בדבר הדברים שהיא אמרה לו, הוא אישר את עיקרי הדברים הגם שטען שניסיונותיו להשלים עם המתלוננת - לרבות תוך התנצלות - אינם קשורים לאירוע מושא כתב האישום. ואולם, אין מחלוקת שהנאשם התקשר לאנה **לאחר** האירוע דנא. לפיכך, ניסיונו של הנאשם לייחס את דבריו לאנה לעניינים אחרים או לאירוע אחר הוא ניסיון מאולץ ובלתי סביר, שלא ניתן לקבלו.

37. ב"כ הנאשם ביקש למצוא תימוכין לגרסת הנאשם בעובדה שלאחר מעצרו נמצא שבר בידו הימנית, שבעטיו אף פונה הנאשם לבית החולים. לשיטת ב"כ הנאשם, עובדה זו מלמדת כי הנאשם כלל לא יכול היה להכות במתלוננת בעת האירוע מושא כתב האישום במכות אגרוף לפנים, כפי טענתה.

דא עקא, שהנאשם נעצר רק מספר ימים **לאחר** האירוע ואין לפני כל ראייה לכך שהשבר בידו נגרם לו **עובר** לאירוע. יתר על כן, אם אמנם סבל הנאשם משבר בידו עובר לאירוע, הדעת נותנת כי הוא היה מעלה עובדה זאת בפני המתלוננת - לכל הפחות כעילה נוספת לסירובו לבקשתה לקחת את הילדות לסוף השבוע. יוטעם בהקשר זה, כי לנאשם לא היה כל הסבר סביר להימנעותו מלהעלות את סוגיית פציעתו בפני המתלוננת בעת האירוע (ר' בפסקה 30 דלעיל) ומכל מקום אין בה כדי לעורר ספק סביר בשאלת אשמתו.

ה. סוף דבר:

38. העולה מכל המקובץ הוא, אם כן, שאשמתו של הנאשם הוכחה לפניי כדבעי, כנדרש בהליך פלילי.

אשר על כן אני מרשיע את הנאשם בעבירות שבהן הוא הואשם בכתב האישום, דהיינו: **תקיפה בנסיבות מחמירות** (תקיפה הגורמת חבלה ממשית - בן זוג), לפי הוראות סעיף 382(ג) לחוק העונשין, **והיזק לרכוש במזיד**, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ז כסלו תשע"ט, 25 נובמבר 2018, במעמד הצדדים.

[1] כהערה טכנית יש לציין כי ההדגשות בכל הציטוטים שבהכרעת דין זו אינן מופיעות במקור והן תוספות של הח"מ. התוספות בסוגריים מרובעים, בתוך ציטוטים, באות ללמד על תיקון טעויות הקלדה.